

správy mimo jiné i v Haliči přenesena na vrchního armádního velitele, ostatní pravomoc místodržitele v Haliči a tím i jeho úřední postavení zůstaly však nedotčeny. Je tedy okolnost, byl-li či nebyl st-l podřízen vrchnímu armádnímu velitelství, nerozhodna a není v tom, že žal. úřad ji nezjišťoval, vady řízení.

Stal-li se však st-l svým jmenováním za místodržitele státním úředníkem, a nastoupil-li také skutečně tento svůj úřad, jak vyplývá z okolnosti jím samým doznané, že jej vykonával do 28. února 1917, a bylo-li konečně, jak vyplývá z dodatku k uvedenému zák. o organizaci politické správy, již po zákonu samém stálým sídlem úředním místodržitele v Haliči město Lvov, pak nelze vzhledem k § 10 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. a k 17. zák. z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. vytýkati nezákonnost ani dalšímu úsudku žal. úřadu, že st-l nabyt svým jmenováním za místodržitele v Haliči domovského práva ve svém úředním sídle a že pozbyl domovského práva ve Vyškově.

Jest tedy námitka sub 1. uvedená neodůvodněná.

ad 2. 3. St-l uplatňoval tyto okolnosti jako okolnosti nárok na zaopatřovací požitky zakládající již v řízení správním. V tom, že žal. úřad se jimi nezabýval a o nich nerozhodl, jest podstatná vada řízení, pro niž slušelo nař. rozhodnutí v tomto směru zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 4096.

Vojenské věci: * Pozůstalí předci gážisty rak.-uh. armády ve válce padlého nemají právního nároku na důchod předků dle zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb.

(Nález ze dne 8. listopadu 1924 č. 19.254.)

Věc: Anna H. v S. proti ministerstvu národní obrany o nárok na důchod předků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádost st-lky, aby jí byl přiznán důchod předků po jejím synovi Dru Ottomaru H., jenž dne 2. září 1914 padl na ruském bojišti jako poručík v zál. rak. uh. pěš. pluku č. 48, zamítlo žal. min. nař. rozhodnutím, jelikož neshledalo výjimečných důvodů, hodných zvláštního zření, které by podle 2. odst. § 112 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. povolení důchodu předků umožňovaly.

Předcházelo šetření, v němž bylo zjištěno, že st-lka má na živu ještě tři syny (úředníky, resp. profesora), a že má knihovnicích pohledávek 13.200 K a na vkladních knížkách 37.544 K uloženo.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou dovozující vadnost řízení z toho, že podmínky § 63 lit. b) a c) zák. u st-lky ve skutečnosti dány jsou, nemohl nss uznati důvodnou.

Není sporu o tom, že syn st-lčin padl na bojišti roku 1914 jako poručík, tedy jako vojenský gážista býv. armády rak.-uh. Zaopatřovací nároky pozůstalých po gážistech býv. armády rak.-uh., kteří zemřeli před státním převratem, t. j. přede dnem 28. října 1918, jest po rozumu § 104 zák. č. 76/1922, posuzovati jedině podle vojenských zaopatřovacích zákonů a nařízení plativších dne 28. října 1918 v býv.

říši rak.-uh. To jsou zákony z 27. dubna 1887 č. 41 ř. z. z 3. dubna 1891 č. 48 ř. z., z 28. března 1896 č. 48 ř. z. a z 19. března 1907 č. 96 ř. z. Předpisy tyto přiznávají zaopatřovací požitky pouze v d o v á m a s i r o t k ů m, nikoli však p ř e d k ů m vojenských gážistů rak.uh.

Předkům vojenských gážistů armády čsl. přiznal nárok na zaopatřovací požitky, na tak zv. důchod předků, teprve zákon ze 17. února 1922 č. 76 Sb. v §§ 63—65. Tento důchod předků může dle ustanovení § 112, odst. 2 téhož zák. býti přiznán předkům gážistů (čekatelů) a poddůstojníků z povolání bývalé rak.-uh. armády, kteří ve světové válce padli, min. nar. obr. v dohodě s min. fin. jen ve výjimečných případech, hodných zvláštního zření. Že za určitých okolností přísluší někomu nárok na tento důchod, zákon nestanovil, uvedené znění zákona pak samo vylučuje právní nárok takový.

Není-li však právního nároku na přiznání důchodu předkům gážisty býv. armády rak.-uh., nelze v jeho meritorním zamítnutí se strany úřadu spatřovati nějaký zásah do st-lčinných s u b j e k t i v n í c h p r á v, jaká dle § 2 zák. o ss jediné požívají ochrany nss-u. Pak ale nemůže nss ani přezkoumávati, spočívá-li meritorní zamítnutí ono na řízení vadném čili nic.

Stížnost tvrdící opak jest tedy bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 4097.

Dávka z přírůstku hodnoty: I v řízení o vyměření dávky z přírůstku hodnoty je přípustný důkaz obchodními knihami a stačí, když strana důkaz ten nabídne, aniž zároveň knihy předloží.

(Nález ze dne 10. listopadu 1924 č. 19.763.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3286 adm.

V ě c: Natalie R. ve Vídni proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla odvolání st-lčina z platebního rozkazu insp. zemsk. dávek v Praze v příčině dávky z přírůstku hodnoty z převodu nemovitostí kupní smlouvou z 31. prosince 1920 zcizených ve vložce — —, pokud jde o přípočty dle § 8 dávk. řádu uplatněné, zamítnuta z důvodu, že dle § 16, odst. 2 dávk. řádu z r. 1920 zcizitelka jest povinna, tvrzené připočitatelné náklady uvésti hned v přiznání dávkovém p o d r o b n ě a sama nejpozději ještě před vydáním platebního rozkazu prokázati, čehož neučinila. — —

O stížnosti, vytýkající rozhodnutí tomu vadnost řízení, uvážil nss toto: — —

Žal. úřad vychází z názoru, že strana neučinila zadost své průvodní povinnosti v § 16, odst. 2 dávk. řádu upravené pouhým nabídnutím důkazu obchodními knihami v přiznání.

Názor tento nelze uznati správným. Nss vyslovil již ve svém nál. Boh. 3286 adm. právní názor, že ustanovení § 16, odst. 2 dávk. řádu nelze vykládati v ten smysl, že strana jest povinna, aby předložila tako-